

BESEDILO

SKLADB NA KONCERTU PEVSKEGA DRUŠTVA „LJUBLJANSKI ZVON“

V LJUBLJANI, DNE 13. NOVBMBRA 1924 V „UNIONU“

PEVOVODJA: ZORKO PRELOVEC

Zakaj?

(M. Fontana.)

St. Premrl.

Misel moja plove daleč na jug,
na solnčne jadranske bregove,
tam postoji in se začudi,
ostrni in vzdrti.

In kot v težkih sanjah tresoč se otrok
zaplaka misel ob teh bregovih,
v teh grenkih dnovih.
Zakaj pač, zakaj?

Bili so nekda naš raj!

Ženjica.

(F. Kozak.)

J. Ravnik.

Zela je, žela, mlada ženjica,
pela je v polje zlato,
pela je pesem o svojem preljubem,
ki ga nazaj več ne bo.
»Sel moj preljubi za srečo
v lepi široki je svet,

našel je srečo, zato se ne vrne,
vzel ga široki je svet.
Žela bi, žela, pa bilke ne vidim,
solze oči mi slepe.
Ah, kak si žarka, mlada ljubezen,
hitro ranljivo je mlado srce...!«

Lan.

(D. Domjanič.)

A. Lajovic.

Dalko polje, beli dan,
v polju se zaplaval lan,
rosa drobna se sveti,
duša draga, gde si ti?
Rosu bude sunce vzelo,
bu li moje suze štel?
Rekel si: »Kad cvel bu lan,
buš vre moja v onaj dan?«
Vidiš, sad se vse plavi,

zakaj jošče kesniš ti?
Z žalosti bleđi mi lice,
naj pozabit naj bogice!
Kaj po boju gde ležiš,
za na vek pod poljem spiš?
Poveč mi: »Kad lan bu cvel,
buš od mene senjat štel?«
Tak ja dragam cvetje lana,
tak boli me v sreč rana.

Medved z medom.

(Oton Župančič.)

A. Lajovic.

Skoči, brate, na medveda!
Pa zakaj?
Ukradel nam je lonec meda.
Pa zakaj?
Lačni so mu medvediči.
Pa zakaj?
Prazni so še vsi grmiči.
Pa zakaj?
Saj ne upajo si cvesti.
Pa zakaj?
Sneg bi utegnil jih zamesti.
Pa zakaj?

Burja se čez plan hohoče.
Pa zakaj?
Jug je prepoditi noče.
Pa zakaj?
Ko pa ni še božja volja!
Bratec, aj!
Božja volja je najbolja.
Naj le Jug na Burjo mahne
in pomlad na zemljo dahne,
cvet in sad rodé grmiči,
najedo se medvediči:
takrat skočim za medvedom
pa mu vzamem lonec z medom.

Pesem nagajivka.

(O. Župančič.)

A. Lajovic.

Zima, zima bela,
vrh gore sedela
pa tako je pela,
da bo Mirka vzela,
ker on nič ne dela,
ker on nič se ne učí,
čaki, čaki, Mirko ti!

Dete jezdi na kolenu.

(Fr. Levstik.)

A. Lajovic.

Skoka, skoka, konjič na
polenci,
na kolenci dete naše jezdi
pod nebasa k svetli zvezdi.
Zvezde božje se igrajo
in igraje lesketajo,
a pred njimi je danica,
kolovodna prehodnica.

Druge naglo vse za njo
sukajo se in tekó.
Mesec kislo se drži
in zabuhel govori:
»Bolno glavo imam,
ves obvezan kinam,
kdo po nebu ropota,
da zaspati mi ne da?«

Uspavanka.

(Marija Grošljeva.)

E. Adamič.

Glej, solnce zašlo je
v svoj zlati gradič
in lunica vstaja —
aja tutaja.

In plove in plove
kot svetel čolnič
iz daljnjega kraja —
aja tutaja.

Nebeške krilatce
prebela perot
prinese iz raja —
aja tutaja.

Ciganska.

(Fr. Žgur.)

E. Adamič.

Šator nad menoj razpet,
sajast ves od dima,
zdravo, pomlad, pisan cvet,
zdravo, bogme, zima!
Hiše mračne naj gredo,
naj gredo mi z bogom,

strune pesmi nam pojo
vriskajoč za logom.
Čez godalo švigaj lok,
pesem živa v pomlad plani,
v goslih naših smeh in jok,
svirajmo cigani!

Jurjevanje.

(Fr. Žgur.)

E. Adamič.

Igraj, sviraj na piščalko,
pesem na svireli,
v duši čudo, hej veseli!
Sveti Jurij tam čez polje
belca jezdi,
dve oči ima, dve zvezdi,

brž odprite okna, duri,
jaha v halji mi zeleni,
kodri — solnčni mu plameni.
Zdravo Jurij, polje ravno,
igraj kolo naše slavno!

ODMOR

Zapuščena.

(Iz kraljedvorskega rokopisa. Fr. Levstik.)

E. Adamič.

Ah, vi lesi, temni vi lesi,
miletinski lesi!
Ah, čemu vi zelenite v zimi kakor v letu?
Rada jaz bi ne jokala, ne žalila srca.
Al' povejte ljudje božji, kdo bi se ne jokal?
Kje moj očka, očka mili?
Zagreben je v jami.
Kje je mati, dobra mati?
Travea po njej raste.
Nimam brata, nimam sestre,
ljubega so vzeli.
Ah, vi lesi, temni vi lesi,
miletinski lesi!

Zrelo žito.

(S. Sardenko.)

E. Adamič.

Polja nobena niso plodnejša,
žita rumena niso zrelejša,
kakor je dvakrat deset
z upi napolnjenih let.
Klasje se klanja,
srpu pozvanja:

Pridi, požanji,
v zlatem me stanji!
Pojdi mi škodo zabraniti,
fantič oklice naznaniti.
Pridi, požanji,
v zlatem me stanji!

Večerna.

(S. Sardenko.)

St. Premrl.

Spehala so se mlinska kolesa,
kos vtaknil je kljun med peruti,
gleg zravnal se je z glavo po uti,
zašustela so v meji drevesa.
V selu luč so seljani prižgali,
daljnji zvon k odpočitku pozvanja,
hram na holmu o romarjih sanja,
v tihi vodi nebo se zrcali.
Noč srebrne tančice razvija,
razdeva visoko Gospo:
»Daj, še meni zatisni oko,
mila Mati Marija!«

Polžek.

(Narodna.)

St. Premrl.

Polžek nese v malen,
na ta beli kamen.
Polžek nese z malena,
s tega bel'ga kamena.
Mati moko seje,
polžek se ji smeje.
Mat' pogačo peče,
polžek s hiše teče.
Mat' pogačo je,
polžek je ne sme.

Čini, ne čini . . .

(Petrović.)

St. Binički.

Ne luduj Lelo,	Ne luduj Lelo,	Kad padne več,	Ja ču te sresti,
čini ne čini,	ču-će te selo.	kad mesec mine,	pa hajde meni.
u letnoj noči	Ne luduj Lelo,	za one puste,	Ne luduj Lelo,
na mesečini.	čini, ne čini, oj!	puste planine.	čini, ne čini,
Tvoje me oko zanelo	čini, ne čini,	I šetaj šorom,	po mesečini.
davno Lelo!	po mesečini.	selom se kreni.	

10. rukovet.

(Srbske narodne pesmi iz Ohrida.)

St. St. Mokranjac.

Biljana platno beleše
na Ohridski te izvori.
Mi pominaha vinari,
vinari Belogradjani.
»Vinari, more, Belogradjani,
krotko terajte karvanot,
da ne mi platno,
da ne mi go zgazite,
ot mi je platno darovsko.«
Biljano, momo ubava!
Ako ti platno zgazime,
so vino će go platime.
»Vinari, more, Belogradjani,
ne vi go sakam vinono.
Tek vi go sakam ludono,
što napred tera karvanot.«
Što nosi fesot nad oko,
Biljanu gleda pod oko.
Do tri mi puški puknale,
do tri junaci, tugo padnale.

Do tri junaci lele tugo padnale,
do tri mi majke lele tugo plakale.
Dinka dvori mete, drobni solzi roni,
Dinka popova, Ikonomova.
Drobni solzi roni, tanke prsti krši,
Dinka popova, Ikonomova.
Pušči me, majko le mila,
do na dvor, da vidim.
Mi vrvi, majko le mila,
no ludo i mlado,
za nego, majko le mila,
ja sakam.
Niknalo cveće šareno,
vo momi, vo momi noto pendžerče.
Denje go, denje go, moma vardeše.
Noče go, noče go bečar kradeše.
Degidi, degidi, bečar budala!
Ne znaješ, Fanče da ljubiš,
sam znaješ, sam znaješ, cveće da kradeš!